

De Ster

Maria Magdalena herkent de verrezen Heiland

(Joh. 20: 16)

April 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

57e JAARGANG

Nr 4

INHOUD:	Blz.
Van de Redactie	99
Een wonderbaar werk en een wonder ...	101
De eeuwige waarheden	110
Onze Zonnehoek	111
Jezus begint zijn zending	116
De vraag van de maand	120
Goed en kwaad hebben niets met geloof te maken	124
Gebeurtenissen in de Zending	125
Aankomst en vertrek	127
De moed om in onzekerheid te leven	128

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Hosanna ! kruist Hem !

..... Van dien dag af beraadslaagden zij te zamen, dat zij Hem dooden zouden. (Joh. 11 : 53).

Jezus, Zijn intocht houdende in Jeruzalem, werd aldaar met gejuich en gewuif van palmtakken begroet. „Hosanna, gezegend is Hij, die komt in de naam des Heeren, Hij, die is de Koning Israëls!”

De overpriesters en Farizeërs zagen dit tandenknaarsend aan en zeiden onder elkander: Ziet gij wel, dat gij gansch niet vordert? Zie, de gehele wereld gaat Hem na. (Joh. 12 : 19).

Hun vrees was begrijpelijk, doch ongegrond, want dat Hosanna was niet oprecht gemeend, het was het wonder van de opwekking van Lazarus, dat hen had getroffen, maar hun geroep miste de kracht van het getuigenis, dat uit Petrus' woorden sprak: Gij zijt Christus, de Zoon des levenden Gods”.

Zij begrepen niet, dat Zijn Koninkrijk van deze wereld niet was. Zij kenden Hem niet. „Wie is deze Zoon des menschen?” vroegen zij. (Joh. 12 : 34).

Daarom viel het de Farizeërs en overpriesters veel gemakkelijker de menigte om te praten dan zij hadden gevreesd en spoedig daarna zou diezelfde schare schreeuwen: „Kruist Hem!”

Jezus, Zich volkomen bewust van het lijden, dat Hem wachtte (en Ik, zoo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken) zag met innige droefheid het onechte vreugdebetoon aan. „Nu is Mijne ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure? Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen. Vader, verheerlijk Uwen Naam!

Innig bewogen met hun verblindheid zag Hij hen aan. Hoewel Hij vele teekenen voor hen gedaan had, geloofden zij in Hem niet. (Joh. 12 : 37).

De avond vóór het feest van het Pascha is daar en Jezus, in de opperzaal met Zijn discipelen het Avondmaal gebruikende, zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat een van ulieden Mij zal verraden..... Heere, wie is het?Deze is het, wien Ik de bete, als Ik ze ingedoopt heb, geven zal. En als Hij de bete ingedoopt had, gaf Hij ze Judas, Simons zoon, IskariotHij dan de bete genomen hebbende, ging terstond uit, en het was nacht. (Joh. 13).

De werken der duisternis worden in de nacht volvoerd, het daglicht verdragen zij niet.

In de hof van Gethsémané is Jezus alleen, Zijn discipelen, die Hem volgden, slapen. Een engel daalt uit de Hemel neer en versterkt Hem, want Zijn lijden om het leed der wereld is onvoorstelbaar groot.

Judas Iskariot is met de bende krijgslieden naar Jezus op weg. Als hij Hem bereikt heeft, zegt hij: „Gegroet, Rabbi” en hij kust Hem. „Dien ik kussen zal, Die is het, grijpt Hem!” En zij grepen Jezus en leidden Hem henen en brachten Hem in het huis des hoogepriesters. Aldaar werd Jezus bespot

en geslagen. Zij overdekten Hem en sloegen Hem daarna op het aangezicht en zeiden: „Profeteer, wie is het, die U geslagen heeft?“

En de ouderlingen des volks, en de overpriesters en schriftgeleerden ondervroegen HemZijt Gij de Zoon Gods? En Hij zeide tot hen: „Gij zegt, dat Ik het ben“. En zij zeiden: „Wat hebben wij nog getuigenis van noode? Want wijzelve hebben het uit Zijnen mond gehoord“. En zij stonden op en leidden Hem tot Pilatus.

De rechtsverkrachting tijdens het geding tegen Jezus onder „leiding“ van de stadhouder Pontius Pilatus ten toon gespreid, heeft haar weerga in de geschiedenis van de rechtspleging niet. Pilatus, zich van zijn vele tekortkomingen bewust, vreesde het volk en de keizer van Rome beide. Deze vrees was het, die over zijn woorden en handelingen besliste.

.....„Ik vind geen schuld in Hem“, zo zei hij, maar toch nam hij Hem en geselde hij Hem, vermoedelijk hopende door deze onrechtmatige daad het volk te bevredigen.

De geseling in die dagen was een uiterst wrede marteling, verricht met een werktuig, uit enige ruw gevlochten pezen bestaande, met scherpe benen of metalen voorwerpen verzwaard, die de huid op de plaats van aanraking openscheurden.

Destijds was het gewoonte om mensen, die tot de kruisdood waren veroordeeld, vooraf te geselen en meermalen is het voorgekomen, dat de dood was ingetreden nog voordat de plaats van de terechtstelling was bereikt. Jezus onderging de marteling zwijgend. Hem werd een doornenkroon met kracht op het hoofd gedrukt, zodat het bloed over Zijn gelaat vloeide. Hij zweeg. Op de opengereten rug werd het kruis gelegd, waaraan Hij straks zou worden genageld. Zijn dodelijk vermoeide, gefolterde lichaam kon die last niet dragen en Simon van Cyrene werd gedwongen die van Hem over te nemen. Een daad van medelijden? Geenszins! Men vreesde Jezus te zien sterven vóór Hij Golgotha had bereikt, waardoor hun de voldoening Hem als een misdadiger tussen de misdadigers gekruisigd te zien, zou ontgaan.

Jezus stierf op Zijn weg naar Golgotha niet. Hij zou de beker tot op de laatste druppel ledigen. Vele vrouwen volgden Hem, wenende. En Jezus, hoewel bovenmate gepijnigd en vermoeid, zag dat. „Gij dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelve en over uwe kinderen“. „Weent niet over Mij“. Hij deed de wil des Vaders en daarom was alles wel met Hem.

Aan het kruis genageld, de pijnen van de wreedste marteling lijdend, gaf Hij, voor de laatste maal in Zijn sterfelijk leven, uiting aan Zijn oneindig grote Liefde voor Gods kinderen:

„Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen“.

„Voorwaar zeg Ik u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.

„Vrouw, zie uw zoon, zoon zie uw moeder“.

En de edik genomen hebbende, zeide Hij: „Het is volbracht“.

En de hoofdman over honderd, ziende dat Hij alzoo roepende den geest gegeven had, zeide: „Waarlijk, deze mensch was Gods Zoon“.

Het vonnis was voltrokken, het lijden van Gods Zoon om des mensen wil was ten einde.

Het was de dag, die de mensen nu Goede Vrijdag noemen.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 10

De verordening van de doop

Wij hebben de noodzaak vastgesteld voor het Aäronische Priesterschap om het evangelie van bekering te prediken en aan de boetvaardige de verordening van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden te bedienen. Laten wij nu de ondervinding beschouwen, die Joseph Smith weergeeft toen hij en Oliver Cowdery elkander gedoopt hadden op aanwijzing van Johannes de Doper, en deze vergelijken met de leringen van die tijd en met de Heilige Schriften.

De doop van Joseph Smith en Oliver Cowdery

Laten wij nogmaals verwijzen naar Joseph Smith's eigen geschiedenis, waarin hij ons mededeelt, dat terwijl hij en Oliver Cowdery bezig waren met de vertaling van het Boek van Mormon, zij het bos ingingen om de Here te vragen aangaande doop voor de vergeving van zonden, die zij vermeld vonden in de vertaling der platen. In antwoord op hun gebeden daalde een boodschapper uit de hemel in een wolk van licht neder, legde zijn handen op hun hoofd en verleende hun het priesterschap van Aäron en gebod hun heen te gaan en zich te laten dopen. Hij gaf aanwijzingen, dat Joseph eerst Oliver zou dopen en dan Oliver op zijn beurt Joseph. Deze boodschapper zeide dat zijn naam Johannes was, dezelfde die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd, en dat hij handelde onder de leiding van Petrus, Jakobus en Johannes.

Honderden boeken zijn over het onderwerp van de doop geschreven. Wie moeten gedoopt worden, kinderen of volwassenen? Wat is het doel van de doop? Wat is de juiste wijze om te dopen — door onderdompeling, besprenkeling of begieten? Maar in deze ene verheven en heerlijke ondervinding leerden Joseph Smith en Oliver Cowdery meer aangaande deze onderwerpen van Johannes de Doper, die gezonden was om de weg des Heren te bereiden en die het voorrecht genoot om de Zoon van God te dopen, dan zij ooit hadden kunnen leren als zij alle boeken hadden gelezen, die ooit over het onderwerp de doop geschreven waren.

Gehoor gevende aan het gebod van Johannes de Doper en onder zijn leiding doopten de twee jongelieden elkander door onderdompeling voor de vergeving van zonden op 15 mei 1829, vermoedelijk in de Susquehanna rivier in het westelijke deel van de staat New York. Dit dient een einde te maken aan alle onenigheid aangaande dit onderwerp

hoe de doop bediend moet worden en het verheven oogmerk er van. In april 1830, de maand waarin de Kerk opgericht werd, ontving Joseph Smith een openbaring aangaande kerkelijke organisatie en kerkelijk bestuur:

„Niemand kan in de kerk van Christus worden opgenomen, tenzij hij de jaren van verantwoordelijkheid jegens God heeft bereikt, en in staat is zich te bekeren. De doop dient op de volgende wijze te worden bediend aan allen, die zich bekeren —

De persoon, die van Godswege is geroepen, en van Jezus Christus gezag heeft om te dopen, zal in het water afdalen met hem of haar, die zich voor de doop heeft aangemeld, en zeggen, hem of haar bij de naam noemende: Van Jezus Christus' wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

Dan zal hij hem of haar in het water onderdompelen, en de gedoopte zal wederom uit het water opkomen.” (L. & V. 20:71-74.)

Kleine kinderen moeten niet gedoopt worden

Uit deze openbaring leren wij in de eerste plaats, dat niemand in de Kerk van Jezus Christus kan worden opgenomen, tenzij hij de jaren van verantwoordelijkheid voor God heeft bereikt en in staat is zich te bekeren. Dit sluit duidelijk zuigelingen en kleine kinderen uit, want die hebben de jaren van verantwoordelijkheid voor God niet bereikt, en zijn evenmin in staat zich te bekeren.

In een openbaring, in november 1831 bij monde van Joseph Smith gegeven, verleende de Here ons meer licht en verder onderricht aangaande deze zaak:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en dezen niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders. Want dit zal een wet zijn voor allen, die in Zion wonen, of in alle georganiseerde ringen daarvan.

En hun kinderen moeten worden gedoopt voor de vergeving hunner zonden, en het opleggen der handen ontvangen, *wanneer zij acht jaar oud zijn*”. (L. & V. 68:25-27.)

Aldus stelde de Here Zelf de jaren van verantwoordelijkheid vast op acht jaar, op welke leeftijd de kinderen, die door hun ouders volgens het gebod onderricht zijn, gedoopt moeten worden.

De Profeet Mormon schreef als volgt aan zijn zoon Moroni over dit onderwerp:

„En nu, mijn zoon, spreek ik tot u aangaande hetgeen mij uitermate bedroeft; want het bedroeft mij, dat er woordentwisten onder u ontstaan.

Want indien ik de waarheid heb vernomen, zijn er woordentwisten onder u geweest aangaande de doop van uw kleine kinderen.

En nu, mijn zoon, verlang ik, dat gij ijverig zoudt werken, opdat deze grote dwaling uit uw midden worde weggedaan; want met dit oogmerk heb ik deze brief geschreven.

Want onmiddellijk nadat ik deze dingen omtrent u had vernomen, vroeg ik de

Here aangaande deze zaak. En het woord des Heren kwam tot mij door de macht van de Heilige Geest, en luidde:

Luister naar de woorden van Christus, uw Verlosser, uw Here en uw God. Zie, Ik kwam niet in de wereld om rechtvaardigen, maar om zondaren tot bekering te roepen; de gezonden hebben geen medicijnmeester van node, maar zij, die ziek zijn; maar kleine kinderen zijn gezond, want zij zijn niet in staat om zonde te begaan; *daarom is de vloek van Adam in Mij van hen weggenomen*, zodat die geen macht over hen heeft; en in Mij is de wet der besnijdenis weggedaan.

En op deze wijze maakte de Heilige Geest mij het woord Gods bekend; *daarom mijn geliefde zoon, weet ik, dat het ernstig spotten is voor God om kleine kinderen te dopen*.

Zie, ik zeg tot u, dat gij dit zult onderwijzen: Bekering en doop voor hen, die verantwoordelijk zijn en in staat om zonde te bedrijven; ja, leer de ouders, dat zij zich moeten bekeren en gedoopt worden, en zich als hun kleine kinderen moeten vernederen, en zij zullen allen zalig worden met hun kleine kinderen.

En hun kleine kinderen hebben geen bekering of doop nodig. Zie, de doop is tot bekering ter vervulling der geboden, en tot vergeving van zonden.

Maar kleine kinderen zijn reeds sedert de grondlegging der wereld levend in Christus; indien dit niet zo is, is God een partijdig God, en ook een veranderlijk God, en een aannemer des persoons; want hoeveel kleine kinderen zijn zonder doop gestorven!

Daarom, indien kleine kinderen zonder doop niet zalig konden worden, moeten dezen naar een eindeloze hel zijn gegaan.

Zie, ik zeg u, dat hij, die denkt, dat kleine kinderen de doop nodig hebben, in de bittere gal en in de banden der ongerechtigheid is; want hij heeft geloof, hoop noch naastenliefde; daarom, indien hij zou worden weggenomen, terwijl hij dergelijke gedachten koestert, moet hij ter helle nederdalen.

Want vreselijk is de goddeloosheid om te denken, dat God het ene kind zalig maakt wegens de doop, en dat het andere moet omkomen, omdat het niet is gedoopt.

Wee hun, die op deze wijze de wegen des Heren zullen verdraaien, want zij zullen omkomen, tenzij zij zich bekeren. Zie, ik spreek met vrijmoedigheid, met gezag van God; en ik vrees niet, wat de mens kan doen; want volmaakte liefde verdrijft alle vrees.

En ik ben vervuld van naastenliefde, die eeuwige liefde is; daarom zijn mij alle kinderen gelijk; daarom heb ik kleine kinderen lief met een volmaakte liefde; en zij zijn allen gelijk, en deelgenoten der zaligheid.

Want ik weet, dat God geen partijdig God is, evenmin een veranderlijk Wezen; maar Hij is onveranderlijk van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid.

Kleine kinderen kunnen zich niet bekeren; daarom is het vreselijke goddeloosheid om de reine barmhartigheden van God jegens hen te verloochenen; want zij zijn allen levend in Hem wegens Zijn barmhartigheid.

En hij, die zegt, dat kleine kinderen de doop behoeven, verloochent de barmhartigheden van Christus, en acht Zijn verzoening en de kracht van Zijn verlossing waardeloos, (Moroni 8 : 4-20.)

Het is inderdaad vreemd, dat zovele kerken het beginsel van de kinderdoop hebben toegepast, wanneer er geen verslag is, dat er dergelijke dooplechtigheden werden voltrokken in de Kerk van Jezus Christus in de dagen van Jezus en Zijn Apostelen, noch dat onderricht werd gegeven, dat zulks moest geschieden. Natuurlijk zouden dergelijke onderrichtingen aan de ouders zijn gegeven ten behoeve der kinderen, daar zuigelingen niet voor zichzelf kunnen handelen.

In een openbaring, die in september 1830 bij monde van de Profeet Joseph Smith werd gegeven, zeide de Here over dit onderwerp:

„Doch ziet, Ik zeg u, dat kleine kinderen sedert de grondlegging der wereld door Mijn Eniggeborene zijn verlost.

Want aan Satan is geen macht gegeven om kleine kinderen in verzoeking te brengen, daarom kunnen zij niet zondigen, voordat zij verantwoordelijk jegens Mij worden.“ (L. & V. 29 : 46-47.)

De dwaalleer van kinderdoop

De verkeerde opvatting, dat het noodzakelijk zou zijn om zuigelingen te dopen is ongetwijfeld toe te schrijven aan de leringen van de kerken van die tijd, dat kleine kinderen verantwoordelijk zouden zijn voor de erfzonde van Adam en Eva of de zonden van hun ouders. Deze opvatting kan niet op waarheid berusten, zoals wij reeds aange-toond hebben op grond van de openbaringen des Heren bij monde van de Profeet Joseph Smith, want Jezus is gestorven om verzoening te brengen voor die zonden, waaraan wij niets konden veranderen:

„Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.“ (I Cor. 15 : 22.)

Jezus Christus verlostte allen van de val; Hij betaalde de losprijs; Hij bood Zichzelf aan als een zoenoffer; Hij bracht verzoening voor de zonde van Adam en liet ons alleen verantwoordelijk voor onze eigen zonden. Eén van onze geloofsartikelen zegt:

„Wij geloven, dat de mens voor zijn eigen zonden zal worden gestraft, en niet voor Adams overtreding.“

De apostel Johannes begreep deze leer:

„Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns naams wil.“ (I Joh. 2 : 12.)

Kinderen moeten ingezegend worden

De vraag kan nu gesteld worden: Indien kinderen niet gedoopt dienen te worden totdat zij de jaren van verantwoordelijkheid hebben bereikt (acht jaar), wat dient er dan voor hen gedaan te worden, als er iets nodig is? De Here heeft deze vraag beantwoord in een openbaring, gegeven in april 1830 bij monde van de Profeet Joseph Smith:

„Elk lid van de Kerk van Jezus Christus, dat kinderen heeft, dient hen voor de gemeente te brengen, tot de ouderlingen, die in de naam van Jezus Christus hun handen op hen dienen te leggen, en hen in Zijn naam in te zegenen.“ (L. & V. 20 : 70.)

Hoe volmaakt is dit in harmonie met de leringen en het gebruik van Jezus, toen Hij onder de mensen het woord bediende:

„En zij brachten kinderkens tot Hem, opdat Hij ze aanraken zou; en de discipelen bestrafden degenen, die ze tot Hem brachten.

Maar Jezus, dat ziende, nam het zeer kwalijk en zeide tot hen: Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods. Voorwaar zeg Ik u: Zo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt, gelijk een kindeke, die zal in hetzelfde geenszins ingaan.

En Hij omving ze met Zijn armen, en de handen op hen gelegd hebbende, zegende Hij ze." (Markus 10 : 13-16.)

Het schijnt, dat de discipelen van Jezus kleine kinderen niet waardig achtten om de persoonlijke aandacht van hun Meester op te eisen, evenals tegenwoordige geestelijken moeten gevoelen door te vereisen, dat zij gedoopt worden. Maar Jezus „nam het zeer kwalijk". Hij neemt het zogenaamde dopen van kinderen, dat tegenwoordig wordt gedaan, evenzeer kwalijk. Hij gaf het voorbeeld door toe te laten, dat kleine kinderen tot Hem gebracht werden. Hij nam ze in Zijn armen, legde Zijn handen op hen en zegende hen. Dit is Zijn voorbeeld en gebod voor Zijn kerk van deze bedeling. Zoals wij reeds gezegd hebben kreeg Joseph Smith deze kennis niet door de Bijbel te lezen of een ander boek, dat over dit onderwerp geschreven was, maar door de openbaringen van de Here aan hem.

Doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden

Wij hebben aangetoond, dat Joseph Smith en Oliver Cowdery gedoopt werden door onderdompeling voor vergeving van hun zonden, zoals aangegeven door Johannes de Doper, en dat de Here in een openbaring aan Joseph Smith duidelijk maakte hoe de doop moest worden bediend, en Hij noemde zelfs de woorden, die gebedigd moesten worden door de persoon, die de doop bediende. (Zie L. & V. 20 : 72-74.)

Wij zullen nu het gegeven voorbeeld beschouwen, alsmede het doel van de doop, zoals onderwezen en toegepast in de oorspronkelijke Kerk. Jezus Zelf gaf het voorbeeld om „alle gerechtigheid te vervullen”:

„Toen kwam Jezus van Galilea naar de Jordaan, tot Johannes om van hem gedoopt te worden;

Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?

Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.

En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag de Geest Gods nederdalen, gelijk een duif en op Hem komen.

En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb!" (Matth. 3 : 13-17.)

Er is heel wat verbeelding voor nodig om te veronderstellen dat Jezus naar Johannes zou gaan nabij de Jordaan, en dan de rivier ingaan om slechts een beetje water op Zijn hoofd te laten gieten of sprenkelen. „En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water". Hij kon niet uit het water opklimmen, tenzij Hij in het water geweest was, en Hij zou het water niet zijn ingegaan om begoten of besprenkeld te worden. Hij moest het water ingaan om ondergedompeld of gedoopt te worden. Wat betekent het woord *dopen* immers? Kunnen

wij een pen anders in de inkt dopen dan door die onder te dompelen? Bij hun bespreking van het beginsel van de doop hadden Jezus en Zijn Apostelen evengoed over besprenkelen of begieten kunnen spreken als dat voldoende was geweest, maar dat hebben zij niet gedaan. Niet een beetje water, maar „veel water“ was nodig voor de verordening van de doop:

„Doch ook Johannes doopte, te Aenon bij Salim, omdat daar veel water was, en de mensen kwamen daar en lieten zich dopen.“ (Joh. 3 : 23.)

Johannes had vrijwel overal voldoende water kunnen vinden om mensen te begieten of te besprenkelen. Hij had naar de mensen kunnen toegaan, die zich wilden laten dopen, maar zij gingen naar plaatsen, die door hem werden uitgekozen, „omdat daar veel water was,“ waar hij hen werkelijk kon dopen of onderdompelen.

Paulus gaf aan, dat er „één Here, één geloof, één doop“ (Efeze 4 : 5) is. En indien er slechts één doop is, geef dan een antwoord op de vraag, die Jezus de hogepriesters stelde:

„De doop van Johannes, van waar was die? uit de hemel? of uit de mensen? En zij overlegden bij zichzelf en zeiden: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zo zal Hij ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

En indien wij zeggen: Uit de mensen; zo vrezen wij de schare; want zij houden allen Johannes voor een profeet.“ (Matth. 21 : 25-26.)

Daar de doop van Johannes uit de hemel was, zouden alle mensen bereid moeten zijn die aan te nemen. En de doop van Johannes was door onderdompeling voor de vergeving van zonden:

„Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving van zonden.

En al het Joodse land ging tot hem uit, en die van Jeruzalem; en werden allen van hem gedoopt in de rivier de Jordaan, belijdende hun zonden.“ (Markus 1 : 4-5.)

Had dit verslag duidelijker geschreven kunnen worden? — zij „werden allen van hem gedoopt *in de rivier* de Jordaan“. Er is slechts één doop, en dat is de doop van Johannes, en die werd voltrokken *in de rivier*, niet *aan de oever* van de rivier.

Bekering moet aan de doop voorafgaan

„En hij kwam in al het omliggende land der Jordaan, predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden.“ (Lukas 3 : 3.)

„Hij zeide dan tot de scharen, die uitkwamen om van hem gedoopt te worden: Gij addereengebrouedsels! wie heeft u aangewezen te vlieden van de toekomstige toorn?

Brengt dan vruchten voort der bekering waardig; en begint niet te zeggen bij uzelf: Wij hebben Abraham tot een vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken.“ (Lukas 3 : 7-8.)

Het is daarom duidelijk, dat vergeving van zonden alleen door de doop komt wanneer men zich waarlijk van zijn zonden bekeerd heeft, en dat de doop zonder bekering geen middel is om „te vlieden van de toekomstige toorn.“

Petrus hield deze zelfde belofte van vergeving van zonden door bekering en doop vóór aan hen, tot wie hij op de dag van het Pinksterfeest predikte:

„En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?

En Petrus zeide tot hen: Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in de naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen;

Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Here, onze God toeroepen zal.” (Hand. 2 : 37-39.)

Welk een heerlijke belofte! Is er enige oprechte zoeker naar waarheid, die zijn ziel niet zou willen verheffen en een dergelijke uitnodiging aannemen voor zichzelf en zijn geliefden zoals hier door Petrus geboden wordt? Behalve weten wat wij moeten doen, wanneer wij streven naar de zegeningen en gaven Gods, moeten wij ook weten waar wij hen kunnen vinden, die bekleed zijn met Zijn Heilig Priesterschap en aldus de bevoegdheid bezitten door de juiste ordening om in Zijn naam te handelen. De reden dat wij in deze aangelegenheden niet verward zijn, is omdat ze door de herstelling van het evangelie aan Joseph Smith geopenbaard werden. Wij gebruiken de Bijbel om te laten zien, dat deze geopenbaarde waarheden in harmonie zijn met zijn leringen.

De doop, een vereiste voor zaligheid

Na Jezus' opstanding sprak Hij tot Zijn elf Apostelen:

„En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie aan alle creaturen.

Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.” (Markus 16 : 15-16.)

Dit vormt slechts een bevestiging van hetgeen de Heiland vóór Zijn kruisiging zeide tot Nicodemus. Toen Hij daarom aan het kruis zeide: „Het is volbracht” (Joh. 19 : 30), bedoelde Hij daarmee niet, dat Zijn evangelie niet langer behoefde te worden gepredikt door hen, die Hij had uitgezonden om het woord te bedienen voor de zaligheid van Zijn kinderen, zoals sommigen beweren:

„En er was een mens uit de Farizeeën, wiens naam was Nicodemus, een overste der Joden;

Deze kwam des nachts tot Jezus en zeide tot Hem: Rabbi! wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.

Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.

Nicodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde? kan hij ook andermaal in zijner moeders buik ingaan, en geboren worden?

Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.....

Nicodemus antwoordde en zeide tot Hem: Hoe kunnen deze dingen geschieden?

Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zijt gij een leraar van Israël, en weet gij deze dingen niet?” (Joh. 3 : 1-5, 9-10.)

De doop, een tweede geboorte

Indien iemand het koninkrijk Gods niet kan *zien* of *binnegaan* zonder wederom geboren te worden, is het zeer belangrijk, dat wij ten volle zouden begripen wat de Heiland bedoelde. Daar Hij aangaf, dat deze tweede geboorte „uit water en Geest“ moest zijn, ligt het voor de hand, dat Hij dacht aan een doop in water en het ontvangen van de Heilige Geest na de doop, want hoezeer gelijkt deze tweede geboorte eigenlijk op onze eerste geboorte! Wanneer wij voor het eerst in dit leven geboren worden, komt ons lichaam voort uit het water, en de geest neemt het in bezit, en dan zijn wij letterlijk uit water en geest geboren. Als dit niet zo ware, hoe konden wij dan uit water en de geest worden wedergeboren?

Paulus besprak deze hergeboorte op deze wijze:

„Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?

Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook *wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden*.

Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding:

Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.” (Rom. 6 : 3-6.)

Dit schijnt ons zeer duidelijk. Wanneer wij „met Hem *begraven* door de doop in de dood” zijn (hetgeen natuurlijk niet waar kon zijn als wij slechts werden besprenkeld of met water begoten) worden wij wedergeboren uit water wanneer wij uit dit watergraf verrijzen, en daar ons onze zonden vergeven zijn, wandelden wij „in nieuwigheid des levens”. Wij kunnen alleen dan in nieuwigheid des levens wandelen, wanneer wij opnieuw geboren zijn. Onze „oude mens” der zonde is daarom met Hem gekruisigd, en wij zijn wedergeboren in de gelijkenis van Zijn opstanding.

De doop van Cornelius

De ondervinding van Cornelius van Cesarea, een vroom en godvrezend man die steeds tot Hem bad, (zie Hand. 10 : 1-4) leert ons een goede les.

Als een engel Gods in onze tijd aan iemand zou verschijnen met een dergelijke boodschap, zouden de meeste godsdienstleraars zich geen zorgen maken over de noodzaak van zijn doop. Maar dat was niet het geval met de Here, Die de engel zond om Cornelius te vertellen, dat hij mannen naar Simon Petrus moest zenden en „deze zal u zeggen, wat gij doen moet.” (Zie Hand. 10 : 5-6.)

Vervolgens gaf de Here een visioen aan Petrus van een vat gelijk een groot linnen laken, dat uit de hemel werd nedergelaten en dat allerlei wilde dieren bevatte, alsmede gevogelte en kruipend gedierte. Petrus was hongerig en een stem zeide tot hem:

"..... Sta op, Petrus! slacht en eet.

Maar Petrus zeide: Geenszins, Here! want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.

En een stem geschiedde wederom ten tweeden male tot hem: Hetgeen God gereinigd heeft, zult gij niet gemeen maken." (Hand. 10: 13-15.)

Dit was omdat Cornelius de eerste was van de niet-Joden, die het woord van God aanvaardde. Nadat Petrus en Cornelius elkander hun ondervindingen hadden verteld waardoor zij tot elkander waren gekomen, predikte Petrus de Christus en de doop van Johannes aan hem en zijn gezelschap. Zij namen zijn boodschap aan, de Heilige Geest rustte op hen en zij spraken in tongen en verheerlijkten God. Toen antwoordde Petrus:

„Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, die de Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?

En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in de naam des Heren....." (Hand. 10: 47-48.)

Hieruit leren wij, dat het er niets toe doet hoe rechtvaardig een zoeker naar waarheid ook mag zijn, maar dat de Here hem naar één van Zijn dienstknechten leidt, die tot het priesterschap geordend is, zodat hij door hem kan worden gedoopt en onderricht.

Dit was ook het geval met Saulus (Paulus), waarover wij reeds gesproken hebben. Ofschoon de Heiland tot hem sprak op weg naar Damaskus, zeide de Here dat hij die stad moest binnengaan, waar de Here één Zijner dienstknechten, Ananias, opdracht had gegeven wat hij moest doen. Ananias gaf eerst Paulus zijn gezicht terug door handoplegging en doopte hem vervolgens. Later werd Paulus voor de bediening geordend. (Zie Hand. 9; 13: 1-3.)

De doop van Johannes in deze laatste dagen bevestigd

Nu, dit zijn precies dezelfde schreden, die door de Here genomen werden in verband met Joseph Smith en Oliver Cowdery, toen zij het bos ingingen om te bidden aangaande de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Het enige verschil was, dat er toen niemand op aarde was, die het priesterschap van God had met de bevoegdheid om de verordening van de doop aan hen te bedienen. Daarom zond de Here de verrezen Johannes de Doper, die hun het priesterschap van Aäron verleende, welk priesterschap de sleutelen bezat van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Vervolgens gebod Johannes hun om elkander te dopen.

Wederom, Joseph Smith en Oliver Cowdery verkregen deze kennis niet door de Bijbel te lezen maar door openbaringen van de Here tot hen en door hun eigen ervaringen, die hun deel werden door gehoorzaamheid aan goddelijk onderricht.

Wij hebben onze aandacht gegeven aan de voornaamste belangrijke punten, die verband houden met het bezoek van Johannes de Doper aan Joseph Smith en Oliver Cowdery op 15 mei 1829. Johannes deelde

hun mede, dat het Aäronische Priesterschap de sleutelen bezat van „engelenbediening“, welke waarheid ten volle bewezen zal worden wanneer wij de verdere bezoeken van hemelse boodschappers zullen beschouwen, welke bezoekers kwamen in verband met het terugbrengen naar de aarde van de noodzakelijke sleutelen en bevoegdheden voor een volledige „wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond al Zijner heilige profeten van alle eeuw.“ (Zie Hand. 3 : 21.)

DE EEUWIGE WAARHEDEN

door President David O. McKay

„Want zoo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, diens zal de Zoon des mensen zich schamen, wanneer Hij komen zal in Zijne heerlijkheid en in de heerlijkheid des Vaders en der heilige engelen“. (Lucas 9 : 26).

engelen“. (Lucas 9 : 26).

Indien wij het geestelijk wezen van de mens als werkelijk en eeuwig erkennen, hoe volslagen dwaas is het dan de ontwikkeling daarvan te negeren of te verwaarlozen door de meeste (indien niet gehele) aandacht te vestigen op de behoeften van het lichaam, op genot en hartstocht.

Al ware het dat men het bezit van de tegenwoordige wereld met haar verlokkingen, haar rijkdommen, haar eerbetoon, haar genoegens en uitspattingen als hoogste levensdoel stelt en men gewint niet alleen wat men zoekt, doch de gehele wereld, toch heeft men dan zijn eigen ziel verbeurd; men heeft gedobbeld met het enige dat waarde heeft en verloren.

Wanneer wij onder mensen verkeren waar de leringen van Christus niet geliefd zijn en wij, om goede maatjes met hen te blijven en kritiek te vermijden, toegeeflijkheid tonen waar het ontering van deze leringen betreft, dan demonstrenen wij daarbij dat wij ons schamen voor Hem en verdienen wij, dat Hij zich zal schamen over ons wanneer Hij komt „in de heerlijkheid des Vaders en der heilige engelen“.

Maar de macht om te kiezen is een gave van God en het doel van het leven is geluk. Dingen van stoffelijke aard zijn zo gemakkelijk te verkrijgen en het genot volgt zo onmiddellijk, dat velen het grootste deel van hun tijd gebruiken om daarnaar te zoeken, waarbij zij dan de voortdurende geestelijke vreugde over het hoofd zien.

Wij leven in een tijdperk, dat wel eens van de grootste betekenis zou kunnen zijn. Er zijn bewijzen te over dat wij getuigen zijn van een vloedgolf van mense-

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

DE VERGISSING

VAN DE *Paashaas*

(uit: Door alle maanden)

Op een goede dag, het liep al tegen Pasen, liet de Lentekoningin, die nog steeds in het paleis in het bos woonde, haar bediende bij zich komen.

„Heb je al iets van de Paashaas gehoord?” vroeg ze vriendelijk.

„Nee, Majesteit, nog niets”, antwoordde de bediende, „maar wel heb ik in het bos vernomen, dat de Paashaas al lang bezig is eieren te verzamelen.

„Precies”, zei de Koningin, en daarom moet ik hem nu even spreken. Stuur een boodschap naar hem toe en vraag of hij zo gauw mogelijk eens bij me wil komen”.

„’t Komt in orde, Majesteit”. En de bediende verdween zo vlug hij kon om de boodschap door te geven.

Diezelfde middag verscheen de Paashaas al. Wat zag hij er deftig uit. Zeker omdat hij bij de Koningin op visite moest. Een keurige jas met slippen had hij aan; een hoge hoed, een geruite broek en een gestippelde das voltooide zijn toilet. Z’n snorren had hij extra opgepoetst, dat kon je wel zien.

Natuurlijk werd hij direct bij de Koningin gebracht.

„Majesteit”, begon de Paashaas deftig, „het is mij een eer en genoegen

..... en hij had zeker nog een hele lange speech gehouden, als de Koningin hem niet onderbroken had met te zeggen:

„Gelukkig dat U er bent, mijnheer de Paashaas, ik moet U nodig even spreken. Van mijn bediende hoorde ik, dat U al bezig bent eieren in te zamelen voor het Paasfeest“.

„Zeker, zeker“, knikte de Paashaas.

„Nu wilde ik U vragen of het niet mogelijk is voor alle kabouters en elfjes in het bos een prachtig Paasei klaar te maken. Ziet U, de kabouters en elfen hebben mij zo goed geholpen dit voorjaar, dat ze het heus verdiend hebben dit keer een extra mooi Paasei te vinden“. De Paashaas knikte nog eens aandachtig en antwoordde:

„Dat kan gebeuren, Majesteit! Laat dat maar aan mij over, ik breng dat allemaal keurig in orde“.

„...Ja maar, mijnheer de Paashaas, ben ik niet te laat, het is al zo vlug Pasen, overmorgen al; kunt U de eieren, die U zo mooi beschilderd heeft, nog wel droog krijgen voor die tijd?“

„Och ja, ja, laat U dat maar aan mij over, dat komt best in orde“. En de Paashaas stond op om afscheid te nemen.

Onderweg liep hij te bedenken hoe hij die eieren nu wel zo vlug mogelijk droog zou moeten krijgen. Hij had dat nu wel zo gezegd alsof het voor hem allemaal niets was, maar in zijn hart was hij toch wel een beetje benauwd, dat het niet zo gemakkelijk in orde zou komen.

Enfin, hij zou eerst maar naar vrouw Kip gaan om te vragen of die nog mooie grote eieren voor hem had.

Mevrouw Kip keek erg verwonderd.

„Kom je nu nog, mijnheer Paashaas, ik heb toch al lang mijn mooiste eieren gegeven?“

„Ja, ja, dat weet ik wel, vrouw Kip, maar ik heb een speciale opdracht van Hare Majesteit, de Lentekoningin, en die moet uitgevoerd worden. En jij moet me helpen“.

Ja, dat vond vrouw Kip ook. Vol ontzag keek ze mijnheer Paashaas aan. Een opdracht van de Konigin, dat is niet mis. Maar nu de eieren. Mijn enige mooie eieren zijn die, welke in het nest liggen. Ik was juist van plan ze uit te broeden, maar neem die nu maar mee. Ze zijn toevallig mooi en groot“.

Opgelucht pakte de Paashaas de eieren in zijn mandje, bedankte vrouw Kip vriendelijk en verdween.

Hij ging een lekker zonnig plekje uitzoeken om de eieren te beschild-

deren. De mooiste kleuren zocht hij uit en hij schilderde dat het een lust was.

Eindelijk waren ze klaar. Daar stonden ze hoor, netjes op een rijtje. De eieren waren helemaal warm van de zon, die er op scheen.

De Paashaas knikte tevreden. Dat had hij toch maar fijn in orde gebracht; nu had hij gelukkig toch niets te veel gezegd.

Voldaan stapte hij weg; morgen kwam hij ze wel weer ophalen en bracht ze dan meteen naar de adressen.

De zon, die zeker ook plezier had in de prachtige eieren, liet naar lekkere warme stralen erop vallen, tot opeens wat gebeurde daar? Bewogen de eieren? En wat was dat voor een geluid? Werd er getikt? De zon werd steeds nieuwsgieriger. Het was eigenlijk al tijd om onder te gaan, maar ze wilde zo graag eens zien wat er nu eigenlijk ging gebeuren daar beneden.

Weer klonk er tik, tik, tik; toen krak, krak, krak. Daar barstte één van de mooie eieren. Wat jammer! Nog een keer krak, krak en daar kwam het kopje uitkijken van een snoezig kuikentje.

Daar barstte het tweede en derde ei ook al. De zon zakte van ver-

bazing al lager en lager, tot ze helemaal verdwenen was en niets meer kon zien.

De volgende morgen stapte mijnheer Paashaas, geweldig ingenomen, dat zijn eieren zo prachtig gelukt waren, naar het plekje in het bos, waar hij ze had achtergelaten.

Maar waar waren zijn eieren gebleven? Vol schrik zag hij de gebroken eierschalen. En wat bewoog daar? Iets geels! En nog iets en nog iets. En daar kwamen ze aan. Een hele rij donzige, kleine kuikentjes.

De Paashaas telde. Ja, precies zoveel kuikentjes waren er als hij eieren had gehad. Toen begreep de Paashaas alles. Had vrouw Kip niet gezegd, dat ze juist zou gaan broeden? En toen had hij, domoor, de eieren juist op een zo'n lekker zonnig plekje gezet. Oh, oh, wat was hij dom geweest.

Zuchtend pakte hij al de kuikentjes in de mand en een ogenblik later belde een totaal verslagen Paashaas bij de Lentekoningin aan.

Deze keek niet zo weinig verbaasd, toen daar in plaats van die deftige mijnheer, zo'n droevige Paashaas binnenkwam.

Zuchtend vertelde de Paashaas hoe dom hij was geweest.

Heel stil was het toen z'n verhaal uit was.

Eindelijk waagde hij het op te kijken.

Maar wat zag hij? Lachte de Koningin? En in iedere hand had zij een kuikentje en speelde ermee.

Toen ze de verschrikte blik van de Paashaas zag, begon de Koningin te schateren. Ze kon niet meer ophouden. Verlegen stond de Paashaas toe te kijken.

En zo gebeurde het, dat op Paasmorgen alle kabouters en elfjes niet een Paasei naast hun bed vonden, maar een snoezig klein kuikentje.

Wat waren ze daar blij mee.

Maar nooit hebben ze geweten hoe het kwam, dat ze in plaats van een ei een kuikentje kregen.

En verklapte de zon dan niet wat ze gezien had? Nee hoor! De zon lachte maar en haar warmste stralen waren voor de kuikentjes, die ze zelf had uitgebreed.

Vervolg „De Eeuwige waarheden“

lijk denken en emoties, die de wereld periodiek overspoelt en de richting van alle streven kan wijzigen. Deze tijd vergt daarom helder nadenken en een gezond oordeel. Dit is meer dan ooit het ogenblik voor jonge mensen, die geen genoegen nemen met tijdelijke wensen of genoegens, maar die de eeuwige waarheden wensen te bezitten — fundamentele waarheden — en zich daardoor in hun leven willen laten leiden. Konden wij maar even pauzeren in deze woelige zee van menselijke verwarring, hunkering en wanhoop en dan onze zorgen voor het bestaan uit ons denken bannen. Konden wij onze persoonlijke genoegens, die een gevolg zijn van toegeven aan begeerte of passie, maar eens een ogenblik opzij zetten, of voor een of twee uurtjes alles wat met lichamelijke, politiek of zelfs met maatschappelijke invloed te maken heeft, de rug toedraaien en onze ziel aan zichzelf overlaten, en aan de Oneindige. Dan zouden wij ontdekken, dat een eerlijke geest alleen bevrediging vindt in erkenning en aanneming van de eeuwige waarheden en dat aldus vrede en geluk werkelijkheid worden. Indien wij ons zouden kunnen ontdoen van de zorg om onze onmiddellijke behoeften en orde op onze gedachten zouden weten te brengen door op ernstige wijze bij onszelf te rade te gaan, dan zouden we daarbij diezelfde waarden ontmoeten. Uit zulke gesprekken met onze ziel zou het ons duidelijk worden, dat (ondanks alle licha-

melijke, stoffelijke en politieke veranderingen; niettegenstaande wijzigingen in regeringsbeleid, mode of gewoonten; de aanvaarding van idealen en het later weer verwerpen daarvan) er onwrikbare waarheden eeuwig in het heelal werkzaam blijven, die altijd zullen bijdragen tot geestelijke vooruitgang en geluk van de mens.

Bij erkenning daarvan zullen er fundamentele vragen ontstaan en de antwoorden daarop kunnen slechts gevonden worden bij raadpleging van de eeuwige waarheid. Enkele van deze vitale problemen zouden kunnen zijn:

Ten eerste: De realiteit en het mysterie van het leven, alsmede de onsterfelijkheid van de menselijke ziel.

Ten tweede: Het bestaan van God en onze relatie tot Hem. Het is de menselijke geest mogelijk in harmonie te zijn met dat Heilige Wezen.

Ten derde: Wanneer wij deze eeuwige waarheden accepteren blijft nog de vraag: Wat is het nobelste levensdoel? Vreugde, rijkdom of karakter?

Zulke vragen komen hetzij in voorbijgaande, hetzij in beschouwende vorm voor in de geest van elke nadenkende persoonlijkheid. Een goed karakter bestaat niet slechts uit het vermogen tot het zich herinneren van een verzameling kernspreuken, die men dan op daarvoor gepaste momenten kan uitspreken. Een goed karakter is stabiel. Het heeft zich geworteld. Het is de verwerving van een gedachtengang en een

bepaald gedrag, die gewoonten zijn geworden; de tegenwoordigheid van een wezenlijke eigenschap, die zetelt in het geweten en — inderdaad — in het lichaam zelf, teneinde de verwerping van de impuls tot kwaad zonder aarzeling te verzekeren.

Eerbied voor het leven; vertrouwen op God en Zijn Geliefde Zoon; de zekerheid dat geestelijk contact met hen werkelijkheid kan zijn; de vreugdevolle ervaring van een oprecht leven; eer-

baar te zijn; de waarheid lief te hebben, dat zijn de eeuwige waarheden, die geluk en ontwikkeling brengen. De wereld heeft fundamentele waarheden nodig, de eeuwige waarheden van het evangelie van Jezus Christus.

„Want wat baat het een mensch, zoo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mensch geven tot oplossing van zijne ziel?” (Matth. 16 : 26).

Jezus begint zijn zending

door Doyle L. Green

Jezus had dertig jaren van voorbereiding volbracht. Hij had de noodzaak van de doop en van de ontvangst van de Heilige Geest aan de wereld getoond door zichzelf daaraan te onderwerpen, niet-tegenstaande het feit dat hij een volmaakt wezen was en derhalve geen vergeving van zonden behoefde. Hij had veertig dagen in de wildernis doorgebracht, niet etende of drinkende en verzonken in gebed, en zelfs in zijn verzwakte toestand had hij aan de verschrikkelijke verzoeking van Satan kunnen weerstaan. Hij was nu gereed om aan het werk te gaan.

Toen hij uit de wildernis kwam ontmoette hij aan de rivier de Jordaan zijn neef Johannes, die daar predikte en doopte. De Doper, die in zijn hoedanigheid van

boodschapper of voorloper naarstig werkzaam was, had voortdurend verklaard dat Jezus Gods Zoon was en de beloofde Messias. Het was begin maart. Warm waren de dagen en koud de nachten. Op een avond, bij zonsondergang wees Johannes twee van zijn volgelingen op Jezus, zeggende: „Ziet, het Lam Gods!” Eén dezer mannen heette Andréas en wij kunnen aannemen dat de andere Johannes was, die later de „geliefde” apostel werd. Als schijver van het boek Johannes (het enige evangelie, dat over deze gebeurtenissen verhaalt) noemde hij zichzelf niet, maar er zijn bijzonderheden te over die erop wijzen, dat Johannes dit stuk uit zijn geheugen opschreef en dat hij zelf van die gebeurtenissen getuige was geweest. Johannes en An-

dréas waren nederige visserlieden, die in de stad Bethsaida in Galilea leefden, waar de Jordaan, aanstromend uit het Noorden, zich in de Galileense Zee verliest. Evenals anderen hadden zij gehoord van de profeet, die preekte in de wildernis en doopte in de Jordaan, en zij hadden hun boten en hun netten verlaten om hem te zoeken. En omdat zij geloof hechten aan zijn boodschap hadden zij zich laten dopen en wachtten zij nu gespannen op de komst van Christus, die hen met de Heilige Geest zou begiftigen, zoals Johannes had beloofd.

Verlangend maar beschroomd volgde het tweetal Jezus, die hun voetstappen hoorde, zich omdraaide en wachtte. Toen zij bij Hem waren vroeg Hij hun: „Wat zoekt gij?”

Wie schetst de gevoelens van deze jonge vissers? Zij stonden tegenover de Man, van wie Johannes gezegd had dat Hij de Zoon van God was! Wat moesten ze op die vraag antwoorden? Indien deze man werkelijk de Christus was (en zij hadden geen reden tot twijfel aan Johannes' woord) hadden zij er dan wel goed aan gedaan Hem zomaar te volgen? Misschien konden zij beter proberen te ontdekken waar Hij woonde, dan zouden zij Hem op een andere keer kunnen opzoeken. Het was trouwens al laat. Daarom vroegen zij enkel: "Mees-ter, waar woont gij?"

Maar Jezus scheepte hen niet af. Hij kende hen en hij wist wat zij wilden. Maar Hij wees hun niet zijn verblijf en vertelde evenmin

waar hij woonde. Hij zei alleen: „Komt en ziet”.

Daarom gingen zij met Hem. Wat zou het ons niet waard geweest zijn wanneer wij daar hadden kunnen zijn. Hoe bevoorrecht waren die twee jonge mannen, de eersten die het evangelie van de lippen van de Verlosser zelf hoorden! Indien er ooit bij hen van twijfel sprake was geweest, dan was dat toch zeker nu niet het geval. Hoe verlangend moeten zij geweest zijn het goede woord aan familie en vrienden door te geven, toen zij Jezus verlieten! Natuurlijk wilde Andréas alles eerst aan zijn broer Petrus vertellen. Opgewonden riep hij hem toe, dat Johannes en hij de Christus ontmoet hadden, en wij kunnen ons voorstellen dat hij geen tijd verloren liet gaan om zijn broer tot de Verlosser te brengen, zodat ook hij de onbeschrijflijke vreugde zou ervaren en het geluk zou beleven Jezus te ontmoeten en door Hem onderwezen te worden. Toen Jezus Petrus zag zei Hij, nog voordat die aan Hem was voorgesteld: „Gij zijt Simon, de zoon van Jona: gij zult genaamd worden Cefas, hetwelk overgezet wordt Petrus”.

De betekenis van het geven van een nieuwe naam door een heilig wezen was bij de Joden bekend genoeg. Wij herinneren ons, dat Maria, de moeder van de Verlosser, van een engel hoorde dat haar baby Jezus genoemd moest worden, terwijl Zacharias in de tempel de instructie ontving het kind, dat zijn vrouw, Elisabeth, het leven zou schenken, Johannes

te noemen. Tenslotte weten wij ook, dat lang daarvoor God de naam van de grote profeet Abram in Abraham veranderde en die van Jacob in Israël. Het was daarom voor Simon een grote eer, dat zijn naam bij de eerste ontmoeting met de Verlosser veranderd werd in een woord, dat steen betekende. Het was een teken dat hij, evenals Abraham en Israël, nog voor de grondvesting der aarde voor uitzonderlijk werk was bestemd.

De volgende dag begon Jezus in gezelschap van zijn nieuwe discipelen, allen mannen uit Galilea, aan een voetreis door dezelfde provincie. Onderweg koos Jezus met de woorden „volg mij” nog een discipel. Die man heette Filippus en hij had zich evenals de anderen, blijkbaar onmiddellijk bekeerd. En Filippus was zò onder de indruk van Jezus' verschijning en zò warm was de gloed van het evangelie in hem, dat hij geen tijd verloren liet gaan om zijn vriend Nathanael op te zoeken, die hij onder een vijgeboom vond. „Wij hebben dien gevonden, van welke Mozes in de Wet geschreven heeft, en de Profeten, namelijk Jezus, den zoon Jozefs, van Nazareth”, riep hij hem toe. Nu was Nathanael een man die in Cana woonde, dat ongeveer vijf mijl ten noordoosten van Nazareth lag. Ongetwijfeld was hij al verschillende malen in Nazareth geweest en hij wist dus, dat dit kleine geïsoleerde bergdorp heel arm was. Natuurlijk dacht hij, dat niemand van enige betekenis — en zeker de beloofde

Messias niet — van zo'n uithoek afkomstig kon zijn. Zijn ongeloof in de ontdekking van zijn vriend lag in het cynische antwoord, dat ongetwijfeld vergezeld ging van een daverende lach: „Kan uit Nazareth iets goeds komen?” Filippus liet zich daardoor niet ontmoedigen, maar er was geen tijd voor verdere discussie. Hij wist trouwens, dat hij zijn vriend tot andere gedachte zou brengen door met hem tot de Verlosser te gaan. „Kom en zie”, zei hij vol vertrouwen. Het tweetal ging tot Jezus. Toen Nathanael Jezus naderde zei deze: „Zie waarlijk een Israëliet in welken geen bedrog is!” Deze woorden hebben natuurlijk een diepe indruk op de jonge man gemaakt. Hij was inderdaad Israëliet en hij had altijd naar beste vermogen getracht een goed leven te leiden. Maar hoe kon deze man dat weten, vroeg hij zich af. „Van waar kent gij mij?” vroeg hij. Jezus zei hem, dat Hij hem al gezien had nog voordat Filippus hem onder de boom had gevonden, en de omstandigheden waren van dien aard, dat Nathanael met zekerheid wist, dat Jezus hem nooit met natuurlijke ogen had kunnen zien, en dat Hij evenmin had kunnen weten waar hij zich bevond. Iemand met een dergelijke macht kon niet anders dan de lang verwachte Messias zijn, waarover hij en zijn vrienden zo vaak hadden gesproken. Het was voldoende. Hij was overtuigd. „Rabbi, gij zijt de Zoon Gods, gij zijt de Koning Israëls”, riep hij uit en Jezus antwoordde daarop

met de belofte: „Omdat Ik u gezegd heb: Ik zag U onder den vijgeboom, zoo gelooft gij. Gij zult grotere dingen zien dan deze. Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden, van nu af aan zult gij den hemel zien geopend, en de engelen Gods opklimmende en nederdalende op den Zoon des Menschen”.

Al degenen die Jezus had geroepen Hem te volgen waren bereid tot geloof in de waarheid wanneer zij die hoorden. In gezelschap van deze discipelen ging Jezus op weg naar de stad Kana, ongetwijfeld om zijn moeder te ontmoeten, die daar bij een bruiloft tegenwoordig was. Bij de Joden was een bruiloft een grote gebeurtenis. Gewoonte was dat deze werd gehouden ten huize van de bruidegom en dat zijn familie voor het goede verloop ervan aansprakelijk was; dit in tegenstelling met de thans bij ons gebruikelijke gang van zaken. Het was een uitgebreid feest, dat gewoonlijk ongeveer zeven dagen duurde en waarbij werd gezongen en gedanst. Met het oog op het feit, dat Maria bij deze bruiloft tot de eerste gasten gerekend werd, is het niet onlogisch aan te nemen, dat Jezus en zij familie van de bruidegom waren.

Nu veronderstellen sommigen, dat het onverwacht verschijnen van Jezus en Zijn discipelen op het feest er oorzaak van was, dat er geen wijn genoeg was. Druivensap was destijds de gebruikelijke tafeldrank bij elke maaltijd of feestelijke gelegenheid, zoals wij nu respectievelijk

melk drinken of punch. Hoe het ook zij, Maria, die wist dat haar Zoon over goddelijke macht beschikte, stelde hem een subtiële vraag door te zeggen: „Ze hebben geen wijn”.

Zijn antwoord: „Vrouw wat heb ik met u te doen? Mijne ure is nog niet gekomen”, moge ons scherp toeschijnen, maar dat is het niet. De vertaling van woorden van de ene taal in de andere doet vaak afbreuk aan de werkelijke betekenis ervan. Indien men op de bedoeling van die woorden evenzeer gelet had als op de betekenis, dan had er wellicht gestaan: „Moeder, waarom zou Ik mij daarom bekommeren?” In elk geval wist Maria dat Jezus de macht had haar in deze netelige situatie te helpen en zij gaf de bedienden opdracht alles te doen wat Hij u zou opdragen.

Bij de ingang van het huis stonden zes kruiken, waarin de watervoorraad voor huishoudelijk gebruik bewaard werd.

„Vult de watervaten met water”, zei Jezus tot hen en zij vulden de kruiken tot aan de rand. Toen zei Hij: „Schept nu en draagt het tot den hofmeester”. De „hofmeester” had in die dagen de eervolle functie van wat wij nu ceremoniemeester noemen. Het was daarom niet meer dan normaal dat hem de eerste dronk geboden werd, waarbij dan tot uitdrukking werd gebracht dat er weer wijn voorradig was.

Toen de bedienden de vloeistof uit de kruiken begonnen te schenken, bleek dat geen water meer te zijn, maar wijn. De hofmeester

wist niet waar die wijn vandaan kwam en toen hij geproefd had, riep hij de bruidegom bij zich om hem er mildelijk bestraffend op te wijzen, dat het niet gebruikelijk was zulke goede wijn tot het laatst te bewaren.

Aldus verrichtte Jezus Zijn eerste wonder, op een feest in een klein plaatsje. Weinigen waren er getuige van: Zijn discipelen, de bedienden en Zijn moeder. De grootste betekenis van dit mirakel is waarschijnlijk, dat het de discipelen sterkte in hun overtuiging. Het toonde hun immers, dat Jezus over meer dan gewone krachten beschikken kon, dat Hij de Zoon van God was. Maar het wijst ook nog in andere richting. Er ligt tederheid in de wijze waarop Hij gevolg geeft aan het verzoek van Zijn moeder, waarbij Hij haar uitkomst brengt in een toestand, die op zijn minst op een blamage

had kunnen uitlopen.

Meer dan dertig jaren lang had zij Hem geleid en gevoed, kortom in elk opzicht voor Zijn welstand zorg gedragen. Hoe goed is het te zien, dat Hij Zijn eerste wonder om harentwil volbracht. Voor zover wij kunnen nagaan is dit de enige maal, dat zij Hem om een gunst vroeg. Het feit dat Hij gevolg gaf aan haar verzoek betekent dus, dat Jezus, a' was Hij een God, toch Zijn aardse moeder respecteerde en haar liefhad. Elke zoon of dochter kan daaraan een voorbeeld nemen.

Van Kana trok Jezus in gezelschap van Zijn moeder en discipelen naar Kapernaüm, een riant stadje bij de Galileense Zee, waar zij enkele dagen bleven alvorens naar Jeruzalem, de heilige stad, te reizen en daar het Joodse Paasfeest bij te wonen.

(wordt vervolgd)

De vraag van de maand

door Joseph Fielding Smith

President van de Raad der Twaalven

De Goddelijke wet van Getuigen

VRAAG:

In ons lokaal zendingswerk werd ons de volgende vraag voorgelegd: Indien de platen, waarvan het Boek van Mormon werd vertaald, nu eens werden teruggebracht en aan de openbaarheid prijs gegeven om onderzocht te worden, zou het dan niet gemakkelijker zijn om de rest van de wereld tot het Mormonisme te bekeren?"

ANTWOORD:

Vragen als deze zijn al vaak gesteld. Veel toeristen, die het tempelplein bezoeken, vragen

waarom de platen van het Boek van Mormon aan de engel werden teruggegeven. Zij zeggen: „Als zij in een museum of archief

van zeldzame documenten werden gebracht en door geleerden konden worden onderzocht, zou hun getuigenis de gehele wereld bekeren". Wanneer zij dan horen, dat een groot gedeelte van de platen verzegeld was en God niet toestaat dat zij in deze tijd worden vertaald omdat de wereld niet is voorbereid om het geschrevene te ontvangen, gaan zij met een begrijpend knipoogje of een ongelovige glimlach weg, denkende, dat zij de waarheid van de geschiedenis van het Boek van Mormon een gevoelige slag hebben toegebracht. Het simpele feit is echter, dat de wegen en gedachten des Heren niet de wegen en gedachten van de mensen zijn. (Jesaja 55 : 8-9).

In het Boek van Mormon staat duidelijk, dat het tot de wereld komt met voldoende getuigen. De kronieken op de platen zijn heilig; een groot gedeelte ervan is niet geopenbaard, omdat zelfs de leden van de Kerk niet gereed zijn om het geschrevene te ontvangen. Bovendien is het het plan des Heren om Zijn woord door de mond van door Hem gekozen getuigen te openbaren. Met betrekking tot de publicatie van het Boek van Mormon deed Hij Nephi schrijven dat Hij drie speciale getuigen zou geven, die de platen door de macht Gods zouden aanschouwen.

„Daarom, te dien dage, dat het boek zal worden overgedragen aan de man, van wien Ik heb gesproken, zal het boek voor de ogen van de wereld verborgen zijn, zodat niemand het zal zien,

behalve de drie getuigen, die het door de macht van God, buiten degenen aan wie het boek zal worden overgedragen, zullen aanschouwen; en zij zullen van de waarheid van het boek en van de dingen daarin getuigen.

„En er is niemand anders, die het zal zien, behalve enige, volgens de wil van God, om van Zijn woord tot de kinderen der mensen te getuigen; want de Here God heeft gezegd dat de woorden der getrouwen als het ware uit de doden zullen spreken.

„Daarom zal de Here God overgaan tot het voortbrengen van de woorden van het boek; en in de mond van zovele getuigen als Hem goeddunkt, zal Hij Zijn woord vestigen; en wee hem die het woord Gods verwerpt". (2 Nephi 27 : 12-14).

Aan Joseph Smith werd verboden de zegels te verbreken van dat gedeelte der platen die de profetieën van de broeder van Jared bevatten, omdat de harten der mensen niet ontvankelijk waren voor de goddelijke waarheid in de kroniek vervat. Daarom moest dat gedeelte van de kroniek verzegeld blijven:

„Want de Here zeide tot mij: Zij zullen niet naar de niet-Joden gaan tot de dag, dat zij zich van hun ongerechtigheid zullen bekeren en rein voor God staan.

„En te dien dage zullen zij geloof in Mij oefenen, zegt de Here, gelijk de broeder van Jared deed, opdat zij in Mij geheiligd worden. Dan zal Ik hun de dingen tonen, die de broeder van Jared zag, ja het ontvouwen van al Mijn

openbaringen, zegt Jezus Christus, de Zoon van God, de Vader van de hemelen en de aarde, en van alles wat daar in is. (Ether 4 : 6, 7).

De Heer kon een heilig verslag dat mededelingen bevat, die het denken van een kritisch en ongelovige wereld ver te boven gaan, niet in handen geven van ongelovige mensen.

Bovendien wordt ons medege-deeld, dat het Boek van Mormon, zoals het tot ons is gekomen, „het mindere deel bevat van de dingen die Hij (Jezus) het volk leerde, en Mormon schrijft:

„.....Ik heb ze geschreven met de bedoeling dat zij weer tot mijn volk zouden worden gebracht, door de niet-Joden, volgens de woorden, door Jezus gesproken.

„En wanneer zij dit zullen hebben ontvangen, hetgeen goed is om die eerst te hebben om hun geloof te beproeven, en indien het zo zal zijn, dat zij deze dingen zullen geloven, dan zullen grotere dingen hun getoond worden.

„En indien zij deze dingen niet willen geloven, zullen de grotere dingen tot hun veroordeling hun worden onthouden.

„Zie, ik was op het punt ze te beschrijven, alles wat op de platen van Nephi was geschreven, doch de Here verbood het, zeggende: Ik wil het geloof van Mijn volk beproeven.

„Daarom schrijf ik, Mormon, de dingen welke mij door de Here geboden zijn. En nu maak ik, Mormon, een einde aan mijn mededelingen en ga over tot het schrijven van hetgeen mij is ge-

boden. (3 Nephi 26 : 8-12).

De wet, die in den beginne aan Israël werd gegeven, was dat in de mond van twee of drie getuigen alle woord zou bestaan. De Joden stelden Jezus op grond van die wet vragen.

„Jezus sprak wederom tot hen, zeggende: Ik ben het licht der wereld, die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.

„De Farizeërs dan zeiden tot Hem: Gij getuigt van Uzelven, uwe getuigenis is niet waarachtig.

„Jezus antwoordde en zeide tot hen: Hoewel Ik van Mijzelfen getuig, zoo is nochtans mijne getuigenis waarachtig, want Ik weet, vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik henenga; maar gijlieden weet niet, vanwaar Ik kom en waar Ik henenga. „Gij oordeelt naar het vleesch, Ik oordeel niemand”.

„En indien Ik ook oordeel, Mijn cordeel is waarachtig, want Ik ben niet alleen, maar Ik en de Vader, die Mij gezonden heeft”.

„En daar is ook in uwe wet geschreven, dat de getuigenis van twee menschen waarachtig is”.

„Ik ben het die van Mijzelfen getuig, en de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij”.

„Zij dan zeiden tot Hem: Waar is uw Vader? Jezus antwoordde: Gij kent noch Mij, noch Mijn Vader; indien gij Mij kent, zoo zoudt gij ook Mijnen Vader kennen”.

Jezus vestigt hier de aandacht op de goddelijke wet van getuigen. Bij talloze gelegenheden had Hij getoond de Zoon van God en de

Verlosser van de wereld te zijn. Bij vele gelegenheden getuigde Zijn Vader dat ook aan de drie apostelen op de Berg der Verheerlijking en een andermaal in tegenwoordigheid van een groep toen Jezus tot Zijn Vader bad. (Matth. 17:1-13; Markus 9:2-13) Eveneens getuigde de Vader voor Hem ten tijde van Zijn geboorte, toen de hemelen werden geopend, de engelen zongen en er een nieuwe ster verscheen.

De Heer spreekt door Zijn aangewezen getuigen, die Hij met goddelijke macht heeft begiftigd, niet door aan ongelovige mensen toe te staan documenten te onderzoeken. Ongetwijfeld zullen velen, die de wegen des Heren niet verstaan, dit een zeer aannemelijk en begrijpelijk argument vinden door te zeggen: Wat zou het voor u toch gemakkelijk zijn om de wereld de waarheid van het Boek van Mormon te bewijzen, door de platen door deskundigen te laten onderzoeken! Als zij deze platen voor echt verklaren, zou hun getuigenis u helpen de wereld te overtuigen". Dit evenwel is het argument van dwazen. Wat zou het resultaat zijn, indien werkelijk de platen in handen van taalkundigen waren gegeven? Zij zouden onderling onenigheid hebben gekregen. En dan: hoe kon de Heer hun verslagen in handen geven, die de mensen wegens de verstoktheid van hun harten en hun ongelooft zijn onthouden? De dingen van Gods Koninkrijk, zo wonderbaar als deze verzegelde kronieken, zouden niet worden begrepen en dus niet worden ge-

loofd. Indien slechts reine geesten ze kunnen verstaan, hoe zouden de onzuivere ogen van de geleerde critici ze dan kunnen begrijpen? Zulke critici zouden ze veroordelen, omdat ze geschreven zijn in een taal die „verzegeld" was en die niemand kan lezen totdat de Heer in de door Hem gezette tijd hem de macht geeft het zegel te verbreken. Als zij door de geleerden zouden moeten worden doorgegeven, kennen zij de waarde er niet van en zelfs leden van de Kerk zouden ze verwerpen. Al te veel Kerkleden, om maar niet te spreken van niet-leden, blijven in gebreke op de „mindere dingen" acht te slaan die gegeven zijn om ons geloof te beproeven. (3 Nephi 26 : 7-12). Waarom verheffen deze critici, die eisen, dat de platen van het Boek van Mormon aan kritisch onderzoek zullen worden onderworpen, hun stem niet tegen onzen Heer, omdat Hij na Zijn opstanding alleen aan Zijn discipelen verscheen en niet aan de wereld? De logica van hun redenering zou moeten zijn, dat Jezus na Zijn opstanding eerst aan Pilatus had moeten verschijnen en had moeten zeggen: Hier ben Ik, zie de wonden in Mijn handen en voeten en in Mijn zijde. Zeide Ik u niet, dat Ik Gods Zoon was en dat ik weder op zou staan? Waarom ging Hij niet naar het Sanhedrin om daar voor de hogepriester en de raad te verschijnen en tot hen te zeggen: „Gij hebt Mij gezeseld, bespogen en Mij overgeleverd om gekruisigd te worden, omdat Ik u vertelde, dat

Ik opnieuw zou leven. Nu ziet gij, dat dit alles bewaarheid is geworden.

Doch dat deed Hij niet; Hij verscheen aan Zijn discipelen, een paar eenvoudige visserlieden en enige vrouwen, die in Hem geloofden.

De opmerking, dat Joseph Smith de platen niet had, omdat hij ze niet aan de wereld toonde en niet toestond dat geleerden ze gingen onderzoeken, komt niet uit de mond van wijze, intelligente mensen. Zeker, het zou voor de Heer zeer gemakkelijk zijn een schare engelen te zenden, die van de

hemel uit de mensen toeriepen om het Evangelie aan te nemen. Er zou aan veel leed een einde komen. En het zou Zijn afgezanten op aarde veel arbeid besparen. Maar als Hij Zijn Evangelie op deze wijze zou verkondigen, wie zou er door gered worden? Wij moeten in nederigheid in geloof wandelen en van God de kennis ontvangen van het Evangelie.

Hij verklaart Zijn woord door Zijn gekozen dienstknechten en wee degeen die Zijn waarheid bestrijdt en Zijn werk openlijk te schande maakt.

Goed en kwaad

hebben niets met geloof te maken

door

Harold S. Manwaring

Toen ik nog jong was werkte ik in een drogisterij, waar ook een oudere man van ongeveer zeventig jaar werkzaam was. Hij was lid van een andere kerk dan de mijne en wij spraken vaak over goed en kwaad, waarbij dan ook het drinken ter sprake kwam, op welk punt wij grondig van mening verschilden. Ik merkte dikwijls, dat zijn adem naar drank rook en het kwam veel voor dat hij dronken naar huis ging voordat de dag om was. Ik moest dan overwerken om zijn werk af te maken nadat ik klaar was met het mijne. Dit ging maandenlang zo door totdat hij mij op een goede morgen groette en zei: „Ik drink niet meer, m'n jongen. Wanneer een man dronken wordt dan is hij zichzelf niet langer meester. Ik heb je groot onrecht gedaan en ik bied je mijn verontschuldigen aan voor de wijze waarop ik jou met mijn werk heb overladen“.

Ik stond er paf van. Ik had altijd gedacht dat deze oude man met zijn slechte gewoonte vergroeid was.

„Zou het wel mogelijk zijn zo'n oude gewoonte af te leren", vroeg ik hem. „Uw geloof verbiedt het trouwens niet".

„Geloof heeft niets te maken met het feit, dat de ene man de andere onrecht aandoet", antwoordde hij. „Wat hem daartoe beweegt kan niet anders dan verkeerd zijn".

Hij wachtte even en keek me strak aan voordat hij verder ging. „Je bent nog jong en je moet dit onthouden: goed en kwaad hebben niets met geloof te maken. Niemand is te oud om met goed doen te beginnen". Hij hield woord. Ik heb nooit meer een dranklucht bij hem geroken en het kwam ook niet meer voor dat ik zijn werk moest overnemen. Zijn filosofie had een diepe indruk op mij gemaakt en in de loop der jaren ondervond ik zelf, dat hij waarheid had gesproken. Een mens is nooit te oud om te beginnen het goede te doen, zodra hij dat van het kwade heeft weten te onderscheiden. Een eenvoudige filosofie weliswaar, maar ook een zeer sterke. Verschil in leeftijd of geloof zijn van geen invloed op de diepe waarheid, die erin ligt opgesloten en die op ons allen van toepassing is, elke nieuwe dag van ons leven.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Pelsmaker, Margaret Christine; 17 maart 1957 te Arnhem.

de Haas, Johannes Bernardus; 17 maart 1957 te Arnhem.

Lefevere, Ferdinandus; 17 maart 1957 te Arnhem.

GEDOOPT:

van IJzeren, Willem Gabriel Theodore; 1 maart 1957 te Den Haag.

van IJzeren, Pauline Gerardine Verhelst; 1 maart 1957 te Den Haag.

van IJzeren, Anita Astrid; 1 maart 1957 te Den Haag.

van IJzeren, Marijcke Ingrid; 1 maart 1957 te Den Haag.

Ruys, Matilda Jane; 1 maart 1957 te Amsterdam.

Krielen, Sandra Dorothea Heline; 1 maart 1957 te Amsterdam.

Hamhuis, Anna Marie; 1 maart 1957 te Amsterdam.

Kroon, Arie Jacobus; 1 maart 1957 te Amsterdam.

Kroon, Erna Elizabeth Baitinger; 1 maart 1957 te Amsterdam.

Adeboi, Frans Leendert; 1 maart 1957 te Amsterdam.

Adeboi, Larry Xaver; 1 maart 1957 te Amsterdam.

Maesbroeck, Marie G. L.; 10 maart 1957 te Antwerpen.

Salle, Roger J. F.; 10 maart 1957 te Antwerpen.

van Kerckhove, Marie F.; 10 maart 1957 te Antwerpen.

De Schutter, Eveline B. D.; 10 maart 1957 te Antwerpen.

Luijckx, Marie A. J.; 10 maart 1957 te Antwerpen.

Luijckx, Hugo I. D. J.; 10 maart 1957 te Antwerpen.

Dijkstra, Anna Hilly; 14 maart 1957 te Groningen.

Smit, Dirk; 14 maart 1957 te Groningen.
Smit, Arend; 14 maart 1957 te Groningen.
Boom, Theo Hans; 14 maart 1957 te Groningen.
Mooiweer, Gerben; 14 maart 1957 te Groningen.
Mooiweer, Maria de Weert; 14 maart 1957 te Groningen.
van Kooten, Jenneke; 17 maart 1957 te Arnhem.
Kleijne, Lydia; 17 maart 1957 te Arnhem.
Lefevree, Aartje van der Meijden; 17 maart 1957 te Arnhem.
Kramer, Bernardus Jan; 17 maart 1957 te Arnhem.
van den Brink, Hendrik; 17 maart 1957 te Arnhem.
van Eerten, Egbertus; 17 maart 1957 te Arnhem.
de Haas, Theodora Johanna; 17 maart 1957 te Arnhem.
Stomps, Cornelis Jan; 17 maart 1957 te Arnhem.
Pelsmaker, Frans Maurits; 17 maart 1957 te Arnhem.
Pelsmaker, Geertruida Marie-Lemmens; 17 maart 1957 te Arnhem.
Pelsmaker, George Jules Edwin; 17 maart 1957 te Arnhem.
Kraal, Catharina Adriana; 22 maart 1957 te Rotterdam.
Kraal, Anna Jacoba; 22 maart 1957 te Rotterdam.
van den Bogart, Maria K. H. V.; 22 maart 1957 te Rotterdam.
Kroonen, Aart; 22 maart 1957 te Rotterdam.
Kroonen, Neeltje Vermaning; 22 maart 1957 te Rotterdam.
Wilbrink, Barbara Joan; 22 maart 1957 te Rotterdam.
Wiessenhaan, Harry; 22 maart 1957 te Rotterdam.
Erkelens, Barent; 22 maart 1957 te Rotterdam.

GEORDEND:

van Basten, Robert; 13 januari 1957 te Den Haag, als Diaken.
Horstmanshoff, Johannes; 3 februari 1957 te Den Haag, als Leraar.
De Bruijn, Jan Hendrik; 10 februari 1957 te Utrecht, als Diaken.
De Vin, Adriaan; 10 februari 1957 te Rotterdam, als Diaken.
Weening, Jurrien; 10 februari 1957 te Groningen, als Priester.
Wagelaar, Willem Philippus; 17 februari 1957 te Groningen, als Diaken.
van Komen, Rudolph A.; 17 februari 1957 te Groningen, als Ouderling.
Snabel, Pieter; 24 februari 1957 te Utrecht, als Priester.
Engelbert, Eugene M. H.; 24 februari te Antwerpen, als Priester.
Zwaneveld, Hendrik A. E.; 24 februari te Den Haag, als Priester.
Brussee, Jan; 24 februari 1957 te Den Haag, als Leraar.
Wagelaar, Jacobus Godfried; 3 maart 1957 te Groningen, als Diaken.
van der Veen, Jan IJsbrand Pieter; 3 maart 1957 te Groningen, als Priester.
Oppelaar, Johannes; 3 maart 1957 te Amsterdam, als Leraar.
Swart, Siward; 3 maart 1957 te Den Haag, als Leraar.
Baart, Marinus; 10 maart 1957 te Utrecht, als Ouderling.
ten Broeke, Hendrik; 17 maart 1957 te Utrecht, als Diaken.
de Jong, Wietze; 17 maart 1957 te Groningen, als Priester.
Stigter, Cornelis Jan; 24 maart 1957 te Dordrecht, als Diaken.
van der Hoven van Genderen, Aernhout G.; 24 maart 1957 te Amsterdam, als Leraar.

OVERLEDEN:

Koopal, Jitske van der Walle; 3 februari 1957 te Apeldoorn.

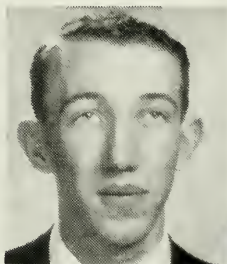
OVERGEPLAATST:

Litster, Byron W.; van Mechelen naar Eindhoven.
Springer, Johannes H.; van Den Haag naar Mechelen.
Thomas, Gerald E.; van Eindhoven naar Den Haag.
Winkel, Thomas R.; van Rotterdam naar Zending School.
Beyk, Norman J.; van Haarlem naar Zending School.

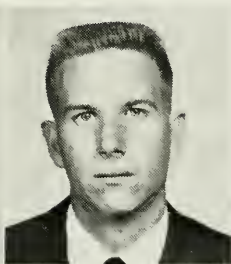

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

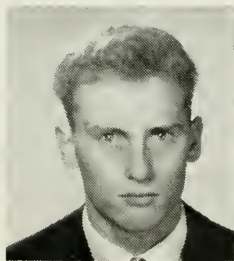
Ross T. Olsen

Richard P. Giles

Leon Roy Noorda

Tony Clair Knudsen

Olsen, Ross T.; van Salt Lake City, Utah naar Zending School.
Giles, Richard P.; van Whittier, California, naar Zending School.
Knudsen, Tony Clair; van Preston, Idaho, naar Zending School.
Noorda, Leon Roy; van Salt Lake City, Utah, naar Zending School.

RICHARD L. EVANS:

DE MOED

om in onzekerheid te leven

Elke dag brengt zijn eigen nieuws, veranderingen, onzekerheden en beslissingen mee. Voor niemand van ons is het leven altijd zeker en veilig, niemand van ons kan de loop der dingen voorspellen of in welk opzicht dan ook beïnvloeden. We hebben ons bij de veranderingen maar aan te passen. We moeten leren in onzekerheid te leven en de moed zien te verzamelen, die er nodig is om het leven te leven zoals het is en niet zoals wij het ons zouden wensen. Er gaat immers geen enkele dag voorbij precies zoals wij ons dat hadden voorgesteld. (Weinig dingen verlopen precies volgens plan. Soms zijn onze ervaringen rijker en veel betekenisvoller dan wij verwacht hadden. Soms ook zijn ze teleurstellend, geven ze veel minder voldoening dan we hadden gehoopt). Elk telefoontje, elke ongeopende brief en elke boodschap van welke zijde dan ook, herbergt onzekerheid. Wij weten nooit wat de volgende bel zal brengen. Maar wij mogen niet bij de pakken neerzitten en ons leven verknoeien met kniezen en peinzen over wat had kunnen gebeuren. We moeten vertrouwen hebben en moed. Het is ook alsof er bij elke gebeurtenis, bij elke samenloop van omstandigheden een bordje staat: „Behoudens veranderingen!“ En we kunnen ons niet veroorloven de goede en gelukkige dagen te laten overschaduwen door de zorgelijke gedachte, dat zij niet altijd zullen duren. Een mens moet dankbaar zijn voor wat hij heeft, voor wat hij gehad heeft, voor datgene waarop hij wèl kan rekenen. Hij mag niet moedeloos worden of ondankbaar zijn omdat hij iets niet heeft, of omdat er dingen zijn waarop hij niet kan rekenen. „Moed“, zei Samuel Johnson, „is de grootste van alle deugden“. Toen men hem vroeg waarom, zei hij: „Omdat je de gelegenheid zult missen de andere te gebruiken, als je geen moed bezit“. Dit is een tijd voor de moedigen en voor hen die vertrouwen hebben. Vertrouwen omdat, alle verandering en onzekerheid ten spijt, er eeuwige zekerheden en eeuwige waarheden zijn. Vertrouwen in de rechtvaardigheid, de genadigheid en de goedheid van God, die ons het leven gaf en daaraan grote waarde hechtte. God, die ons de kracht geeft het te overzien met vreugde en een doel voor ogen. Het heeft onbeperkte en voortdurende mogelijkheden, indien wij ons maar aan zijn voorwaarden houden en onze uiterste best doen met wat wij hebben meegekregen: verstand en het soort moed, dat zowel zekerheid als onzekerheid accepteert, met dankbaarheid voor datgene waarop wij staat kunnen maken en een vertrouwen, dat aan elke onzekerheid het hoofd kan bieden.